UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 734. Gregorii Pap. III. Annus 4. Leonis Isavr. Imp. Annus 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

VNDIQ. QVAESITÆ AD CVLTVM. potuit toto orbe Chriſtiano collectas reliquias in oratorio à ſe conſtructo honorificè collocauit. tradit hæc Anaſtaſius iſtis verbis: *Hic fecit oratorium intra eandem baſilicam iuxta arcum principalem in parte* ª *virorum, in quo condidit in honorem Saluatoris, ſanctaq. eius Genitricis reliquias ſanctorum Apoſtolorum, & omnium ſanctorum Martyrum & Confeſſorum, iuſtorumq. perfectorum in toto orbe terrarum quieſcentium: quorum feſta vigiliarum à monachis trium monaſteriorum illic ſeruientium quotidiè per ordinem exſtentibus, atque natalitiorum Miſſas in eodem loco celebrare inſtituens, in Canone ita à ſacerdote dicendum præcepit:* QVAE SOLEMNITAS HODIE IN CONSPECTV TVAE MAIESTATIS CELEBRATVR DOMINE DEVS NOSTER IN TOTO ORBE TERRARVM, *quam inſtitutionem in eodem oratorio in tabulis lapideis conſcribere fecit.* Recitat hæc eadem VValfridus ª Strabo de ipſo Gregorio Papa, additque hæc de his quæ ſpectant ad Canonem: *Quia ſpecialiter eadem ſignata verba ad illam pertinent celebritatem, non eſt Canoni qui generaliter dicitur adnotatum.* hæc ipſe.

ª poſita

ª VValfr. Stra. de reb. eccle. c. 22.

VIII. ORNAMENTA ORATORII.

Pergit verò de eodem oratorio iſta dicere Anaſtaſius. *In quo faciens pergulam contulit dona diuerſarum ſpecierum, id eſt gabatas aureas numero duas, & alias ſaxicas numero quinque, cruces pendentes numero quatuor, item cruces ſimiles numero decem, amulas ſuperauratas, paria duo, pendentia fibulatoria numero quinque, coronam auream cum cruce pendentem in gemmis ſuper altare, patenam & calicem aureum paratum, aquamaniles argenteos duos; & in imagine ſanctæ Dei genitricis diadema aureũ in gemmis, & collarium aureum in gemmis, & cũ gemmis pendentes inaures habentes hyacinthinas ſex & faciem altaris & confeſſionem cum regulis veſtiuit argento, & in tribus lateribus altaris poſuit cruces argenteas quatuor, penſantes in vnum libras triginta; caniſtra argentea duo, calicem argenteum vnum quotidianum, coronulas argenteas quinq. & calicem argenteum vnũ qui pendet in apſide ipſius oratorij, & ſuper eandem apſidem cruces argenteas tres, & cætera quæ in ornamentum pergulæ, & ad veſtes altaris ordinata ſunt.*

IX. QVAE IN S. MARIA AD PRÆSEPE. *Hic fecit in Eccleſia ſanctæ Dei Genitricis per circuitum ſuper columnas regulare candelabrorum ad inſtar Eccleſiæ S. Petri Apoſtoli, & fecit ibidem in oratorio ſancto, quod ad Præſepe dicitur, imaginẽ auream Dei Genitricis, amplectẽtem Saluatorem Dominum noſtrũ, in gemmis diuerſis pęſantem libras quinq.* hucuſq; de his Anaſtaſius. Ita quidẽ ipſe ſanctiſſimus Dei ſacerdos ſcriptis factiſque aduerſus impietatem Imperatoris potentiâ in Oriente graſſantem obnititur in cultu ſanctarum imaginum, & veneratione reliquiarum Sanctorum omnium; quorum planè precibus factum eſt, vt Occidẽs permanſerit à ſæuiẽte Leone ſecurus, claſſe in mari demerſâ, & reliquo omni conatu in eos mille artibus comparato, reddito penitùs irrito: cùm intereà quòd non poſſet re ipſa præſtare, vt vlciſceretur in eos, rugitu perterrere, iugiter minas inferendo, non ceſſaret.

IESV CHRISTI
Annus 733.

GREGORII PAP. III. Annus 3. LEONIS ISAVR. IMP. Annus 18.

I. SEPTINGENTESIMVS trigeſimuſtertius Chriſti annus primâ Indictione ſequitur, quo tum Gregorius Papa, tum & ſeorſum Italia legationem miſére ad Leonem Imperatorem, quibus ipſum ſuaderent ab impietate deſiſtere; quâ ſublatâ de medio, fore vt omnes ſe ipſi ſubijcerent, conſuetumq; vectigal, vt ſubditi, penderent. De hac autem ab Italia legatione miſſa, meminit Anaſtaſius verbis iſtis: *Cuncta generalitas iſtius prouinciæ Italiæ ſimiliter pro erigendis imaginibus ſupplicationes ſcriptas vnanimiter ad eoſdem Principes Leonem & Conſtantinum direxére: quæ & ipſa ſimiliter vt anteriora ablata ſunt à Sergio Patricio Exiratego, qui dignitate Strategi functus fuerat ipſius inſulæ Siciliæ, ac ferè per octo menſes Legati detenti, remiſſi ſunt ſimiliter cum exprobrationibus portatores.* hæc de Italorum legatione Anaſtaſius, qui & de ipſo Gregorio Papa iſta mox ſubdit: *Et iterum faciens adhortatorias litteras pro erigendis ſuprascriptis ſacris imaginibus, quas in Oriente deiecerat, & Orthodoxæ Fidei firmitate direxit per Petrum Defenſorem apud Regiam vrbem tam Anaſtaſio inuaſori ſedis Conſtantinopolitanæ, quàm principibus Leoni & Conſtantino.* Quid autem hæc conſequutum ſit, non narrat auctor; ſed nihil penitùs actum eſſe, reliqua eorum declarant, cùm certum ſit, ipſos numquàm ab impietate ceſſaſſe.

II. Qui igitur aduerſus abſentes fruſtrà ſpirabat rabidus Leo minas & cædes, aduerſus eos qui aderant furorem conuertit, exagitauitque rectæ Fidei Confeſſores detestantes eius errores: reperiuntur quidem complures ſancti Epiſcopi ea de cauſa, ab ipſo abrepti è ſede in exilium miſſi, & inter alios Theophylactus Epiſcopus Nicomediæ, qui Conſtantinopolim profectus pro Fide Catholica certans, ab eodẽ Leone ad Strobelum caſtrum miſſus eſt in exilium. agunt de eo Græci in Menologio, eius annuam cõmemorationem celebrantes ſeptimâ die Martij. Vigeſimâ verò eiuſdem menſis S. Nicetæ Epiſcopi Apolloniadis, de quo: *Hic* (inquiũt) *pro defenſione ſanctarum imaginum perſecutionem paſſus, eò quòd nollet venerabilem Chriſti Domini & immaculatæ Matris ipſius, & aliorum Sanctorum imagines negare, in exilium miſſus, & varijs afflictionibus tentatus, beatam præſtans confeſſionem ſanctam Deo tradidit animam.* Tunc & Michael Synadorum Metropolita, de quo ſuperiùs, eiuſdem certaminis curſum exigens, ab Epiſcopatu ſuo pulſus eadem exilij coronam à Deo confeſſionis accepit, cuius Græci agunt annuum natalem diem vigeſimatertia Maij, ſed & alij plures idem ſubiêre certamen.

III. Eodem anno res Francorum ᵇ Deus per Carolum Ducem magnâ gloriâ illuſtrauit: ſiquidẽ cùm anno ſuperiori idem Princeps Narbonem detentam à Sarracenis, & eorum Regem ibi degentem obſedisſet, & alij qui erant in Hiſpania Sarraceni opem laturi ſuis ingenti numero aduolaſſent, ſuperueniſſent: hos adortus Carolus ad internecionem vſque deleuit. habent hæc Annales Francorum recens à Pithœo in lucem vendicati: quæ quidem lõgiori fuiſſent deſcribenda hiſtoria. Sed racemos non negligamus, qui vindemiâ tantâ caremus.

IV. Hoc tempore (quod ad res Germanorum pertinet) accidiſſe videtur, quod S. Bonifacius Germanorum Apoſtolus, viſitans Boioariam, emergentem hæreſim Apoſtolica auctoritate vnà cum hæreſiarcha damnauit. Siquidem in rebus ab eo geſtis iſta narrantur: ᶜ *Hic ita conſeſſo S. Bonifacius Boioariorum regiones, quibus per id tempus dominabatur Hugbertus Dux inuiſit, prædicationisq, munus apud illum ſedulo exercens, Erenuulfum hæreticum peſtilentem, maiori diuinæ æmulationis feruore incenſus ex canonum præſcripto damnauit, & ab Eccleſia eiecit. Ac deinde ad ſua diœceſis homines tempora circumibat, inſtaurans ea, quæ Eccleſiarum corrupta videbatur.* hucuſque de his ibi. quænam autem hæreſis ab eodem fuerit ſeminata, neſcitur, ipſa vnà cum auctore ſtatim euulſa.

IESV CHRISTI
Annus 734.

GREGORII PAP. III. Annus 4. LEONIS ISAVR. IMP. Annus 19.

I. ANNVS ſequitur Redemptoris ſeptingẽteſimus trigeſimus quartus ſecundâ Indictione, quo (inquit Theophanes) *à Leone Imperatore Theodorus Manſur in exilium miſſus eſt apud climata eremi.* fuiſſe tradunt Theodorum Epiſcopum Graptorum, Cantorem cognomento dictum, quòd ſicut Ioannes Damaſcenus & Coſmas Maiuma Epiſcopus ſacros hymnos in Eccleſia tunc canendos lucculentiſſimè ſcriberet. At ſæuijt eadem beſtia feroci in alios ſanctos viros cultores ſacrarum imaginum, nempè Paulum & Theoſterictum, quorum Græci celebrant anniuerſariam natalis diem decimamſeptimam menſis Martij: quorum priorem igne conſumptum tradunt, poſteriorem verò poſt multa mala in pace quieuiſſe.

Tunc etiam Theophilum monachum multa perpeſſum tradunt, cuius & natalem diem celebrāt decimā die Octobris.

II. Porrò ſic comparatus erat Leo cruenta beſtia, vt licèt ſanguinem ſitiret Orthodoxorum ſibi contradicentium, quibuſdem tamē ipſis gloriam conſummati martyrij, ab eorum nece ſæpe abſtinuerit, eos amandans longiùs in exilium. Sed audi certamen Ioannis Abbatis monaſterij Catharorum, de quo iſta quidem ijdem Græci habent in Menologio: Hic (inquiunt) ſub impio Imperatore Leone pro ſanctarum imaginum defenſione cùm in exilium mitteretur conuocans multos, eoſq; admonens: Vigilate, inquit, patres & fratres, nè à diabolo ad negandam ſanctarum imaginum venerationem ſubripiamini. Doctus autem ad Imperatorem, liberâ voce impietatem illi exprobrans, iuſſus eſt in oculos verberari, ac ferreis catenis vinctus exul mittitur ad caſtrum Pentadactylum nomine, ibiq; ligatis pedibus carcere incluſus, decem & octo menſes detentus eſt. Poſt hæc in vrbem ipſam in conſpectum Imperatoris tamquam ad triumphum duxerunt. Denique poſt multas ærumnas cum alijs pluribus relegatus in Inſulā Aphruſiam, exactis illic duobus annis cum dimidio, viſione quadam admonitus, cùm ijs qui illic cum ipſo erant, obitum ſuum prædixiſſet, migrauit ad Dominum. Hæc ibi. Porrò Leo non ſemper ſe continuit ab inferenda Confeſſoribus nece, vt quæ anno ſequenti dicentur, fidem facient.

III. Hoc eodem anno moritur in Anglia [a] Tacuinus Archiepiſcopus Dorouernenſis, vir (vt inquit [b] Beda) religione & prudentia inſignis, ſacris quoque litteris nobiliter inſtructus: ſucceſſerat hic Berthuualdo æquè pietate & doctrinâ conſpicuo [c] ſucceſſori Theodori, poſt Tacuinum verò anno ſequēti, Nothelmus nobilis pietate ac doctrinâ pariter inſignis, ad quem ſcribens S. Bonifacius, de rebus ſibi dubijs conſuluit, nempè de cognatione ſpirituali matrimonium impediente, vt de re ſibi hactenus incomperta: nam planè accidit (quod fatetur) ipſum rei inſcium, errore lapſum eſſe: cuius rei gratiâ factum, vt non ſolum Nothelmum ipſum, ſed alios viros doctrinâ inſignes in Anglia exiſtentes conſuleret, ad quem adhuc eiuſdem eo argumento conſcriptæ extant epiſtolæ ijſdem temporibus datæ, quibus idem Bonifacius ſuæ mentis æſtus & anguſtias, quas in miniſterio verbi pateretur, ſæpe ſignificat. Scripta autem ad Nothelmum epiſtola ſic ſe habet:

IV. Domino dilecto ſummi Pontificatus inſulâ prædito Nothelmo Archiepiſcopo Bonifacius exiguus ſeruus ſeruorum Dei, optabilem in Chriſto æternæ caritatis ſalutem.

Amitatis veſtræ clementiam intimis obſecro precibus, vt mei in veſtris ſacroſanctis orationibus memores eſſe dignemini, & naucimentis mea varijs Germanicarum gentium tempeſtatum fluctibus quaſſatam, precibus veſtris in portu firmæ petræ ſtabilire ſtudeatis, & vt communione fraternâ non aliter, quàm vt mihi venerandæ memoriæ anteceſſor veſter Berthuualdus Archiepiſcopus exeunti à patria conceſſit, vobiſcum adunatus ſim nexu ſpiritali, & ſtatim caritatis connectar: ſimiliter cum fraternis comitibus peregrinationis meæ Catholicæ Fidei vnitate, & ſpiritualis amoris dulcedine ſemper ſociatus vobis eſſe merear.

Similiter & diligenter obſecro, vt illius epiſtolæ, quâ continentur vt dicitur, interrogationes Auguſtini Pontificis, ac prædicatoris primi Anglorum, & reſponſiones S. Gregorij Papæ, exemplar mihi dirigere curetis in qua inter cætera capitula continetur, quòd in tertia generatione propinquitatis fidelibus liceat matrimonia copulare, & vt ſcrupuloſâ cautelâ diligenter inueſtigare ſtudeatis, ſi illa conſcriptio ſupradicti Patris noſtri ſancti Gregorij eſſe comprobetur an non: quia in ſcrinio Romanæ Eccleſiæ, vt affirmant ſcriniarij, cum cæteris exemplaribus ſupradicti Pontificis quæſita non inueniebatur.

V. Præterea de vno peccato commiſſo, veſtrum conſilium audire deſidero, quod cuidam homini in matrimonio concedendo neſciens commiſi, quod hoc modo contigit: Homo quidam (ſicut multi ſolent alicui alterius filium de ſacri baptiſmatis fonte eleuantes) adoptauit ſibi in filium, cuius matrem poſteà viduatam marito duxit vxorem, quod Romani peccatum cenſent, ita vt in talibus diuortia facere præcipiant, affirmant & regnantibus Chriſtianis imperatoribus, ſimile matrimonij ſcelus capitalis ſententia mulctandum, vel peregrinatione perpetuâ delendum. Vt ſi hoc in Catholicorum Patrum decretis, vel canonibus, vel etiam in ſacro eloquio pro tam magno peccato computatum eſſe inueneritis, indicare mihi curetis, vt & ego intelligendo cognoſcam cuius auctoritas ſit in illo iudicio: quia nullatenus intelligere poſſum, quare in vno loco ſpiritualis propinquitas in coniunctione carnali copulata grande peccatum ſit, quando omnes in ſacro baptiſmate Chriſti, & Eccleſiæ filij, & filiæ, fratres & ſorores eſſe comprobemur. Similiter rogo, vt mihi ſtudeatis indicare, in quoto anno ab Incarnatione Chriſti Prædicatores primi à S. Gregorio miſſi ad gentem Anglorum veniſſent. Vale. Iſta ad Nothelmum Archiepiſcopum Bonifacius, qui & de eadem quæſtione cōſuluit * Pecthelmum Epiſcopum, à Beda pariter ob doctrinam, ſanctitatemq; laudatum. ſic ipſa ad eum data ſe habet epiſtola: * Pecthelmum

VI. Venerando fratri à me diligendo * Pethelmo Coepiſcopo Bonifacius exiguus ſeruus ſeruorum Dei, optabilem in Chriſto caritatis ſalutem. Ex eo Cod. epiſt. 17. * Pecthelmo

BONIFACII EPISTOLA AD PECTHELMVM.

Paternam ſanctitatis veſtræ clementiam intimis obnoxiè flagitamus precibus, quia nobis opus eſt periclitantibus, vt veſtris Deo dignis orationibus adiuuemur: & quia Germanicum mare periculoſum eſt nauigantibus, precibus veſtris Deo gubernante, ad æternæ tranquillitatis littus, ſine macula, vel damno animæ perueniamus. Et dum cæcis, proprias tenebras ignorantibus, & aſpicere nolentibus, lumen Euangelicæ veritatis offerre nitimur, tenebris proprium peccatorum non inuoluamur, & non in vacuum curramus, aut cucurriſſemus; ſed veſtris intercesſionibus fulti, ad æternitatis lumen immaculati & illuminati tendamus. Præterea parua munuſcula pro indicio caritatis direximus, id eſt, corporale pallium album, ſigmatum, variatum & villoſum ad tergendos pedes ſeruorum Dei, quæ petimus, vt pro memoria accipere nō dedignemini.

DE SPIRITVALI COGNATIONE.

De vna quoq; re veſtrum conſilium & reſponſum deſideramus. Affirmant ſacerdotes per totam Franciam & per Gallias, nec non, & * pro hu maximi criminis reum eſſe hominem, qui in matrimonium acceperit illam viduam, cuius ante filium in baptiſmo adoptiuum ſuſcipiebat: quod peccati genus (ſi verum eſt) hactenus ignorabam, & nec in antiquis canonibus, nec in decretis Pontificum Patres, nec in calculo peccatorum, Apoſtolos vſquam enumeraſſe cognoui. † Quæ de re ſi aliquid vſpiam in Eccleſiaſticis ſcriptis diſputatum inueneritis, nobis indicare curate, & quid vobis videatur, noſſe vellemus. Soſpitatem veſtram ſanctis virtutibus proficere, & longo tempore valere te cupio in Chriſto. hactenus Bonifacij ad Pecthelmum epiſtola:

† Maximè habitā eſſe rationem eiuſmodi vinculi ſpiritualis à Romanis Pōtificibus Iulio, Innocētio, Cæleſtino atque Concilijs, teſtatur De uſdedit Papa in epiſt. ad Gordianum Epiſc. Hiſpan.

VII. Fuit iſte (vt auctor eſt [d] Beda) primus Epiſcopus Eccleſiæ recèns erectæ, dictæ Caſa candida, vir eruditione inſignis, quem habuiſſe [e] tradit ſucceſſorem Aldhelmum æquè diſertum, qui & poſt ſe eiuſmodi ſcriptorum monumenta reliquerit. Scripſit, inquit, iubente Synodo ſuæ gentis, librum egregium aduerſus errorem Britannorum, quo vel Paſcha non ſuo tempore celebrant, vel alia perplura Eccleſiaſticæ caſtitati & paci contraria gerunt; multoſque eorum qui occidentalibus Saxonibus ſubditi erant Britones, ad Catholicam Dominicæ Paſchæ celebrationem huius lectione perduxit. Scripſit & de virginitate librum eximium, quem in exemplum Sedulij geminato opere & verſibus hexametris & proſâ compoſuit. Scripſit & alia nonnulla, vtpotè vir vndecunque doctiſſimus: nam & ſermone nitidus, & ſcripturarum, vt dixi, tam liberalium quàm Eccleſiaſticarum erat eruditione mirandus. hæc Beda, qui & de eadem quoque ſpiritali cognatione voluit conſuluiſſe Duddonem Abbatem virum in Anglia doctrinâ celebrem, qui olim eiuſdem Bonifacij diſcipulus fuerat: ſicque diſcipulum ſuum conſulere non erubuit, quòd vir eſſet humilis corde. epiſtola autem perbreuis ſic ſe habet:

[d] Bed. li. 5. c. vlt. [e] Bed. lib. 5. c. 19.

Dilecto filio Duddoni Abbati Bonifacius qui & VVinfredus, ſeruus ſeruorum Dei, optabilem in Chriſto caritatis ſalutem. [f]

Memorem te eſſe, fili cariſſime, deſidero Sapientis cuiuſdam ſententiæ, qui dixit [g]: Serua antiquum amicum, vt antiqua amicitia, quam in pueritia tunc alere cœpimus, & ſeruauimus, non in ſenectute obſcurſcaris, ſed recorderis patris tui, iam nunc decrepiti, & membris omnibus ad viam vniuerſæ terræ vergentibus; & licèt parum doctus præceptor fuiſſem, tamen tibi omnium deuotiſſimus, vt ipſe teſtis es, eſſe ſtudui: illius deuotionis memor mei iamſenis, Germanici maris tempeſtatibus vndique quaſſantibus fati-

[f] Eod. cod. ep. 18. [g] Eccl. 29

gatis recorderis hoc eſt, vt orationibus ad Dominum fuſis, me ſublevare ſtudeas, & ſanctis ſcripturis adiuvare, maximè in ſanctorũ Patrum ſpiritalibus tractatibus, qui ſpirituales tractatus magiſtri legentium ſacrum eloquium eſſe dignoſcuntur. Rogo, vt mihi in adiutorium diuinæ ſcientiæ partem tractatus ſuper Apoſtolum Paulum quæ mihi deeſt, mittere digneris. habeo enim ſupra duas epiſtolas tractatus, id eſt, ad Romanos, & ad Corinthios primam. Similiter & quicquid in ſacro ſcrinio inveneris, & mihi vtile eſſe arbitreris, & me latere, vel ſcriptum non habere exiſtimes, inſinuare velis ſicut fideli filio, licet ruſtico patri, & reſcripta beatitudinis tuæ dirigere dignare, ſi tibi placuerit, vt ſemper ambo inter nos ita faciamus. Quicquid tibi filius meus Eoba presbyter gerulus litterarum mearum verbo indicaverit de matrimonio commatrum, quarum filios ſuſcepimus in baptiſmo, in ſcripturis quære, vnde indicetur capitale peccatum eſſe apud Romanos; & ſi alicubi in ſcriptis Eccleſiaſticis de hoc peccato diſputatum aliquid reperies, mihi manifeſtare non dubites. Vale, dilectionem beatitudinis tuæ proſperis ſucceſſibus proficere in Chriſto optamus.

PETIT AD SE MITTI SCRIPTA

DE SPIRITVALI IMPEDIMENTO MATRIMONII.

IESV CHRISTI
Annus 735.

GREGORII PAP. III. Annus 5. LEONIS ISAVR. IMP. Annus 20.

I. SEPTINGENTESIMVS trigeſimus quintus Redemptoris annus tertiâ Indictione ſignatur; quo tempore, ſæuiente magis Leonis rabie aduerſus cultores ſacrarum imaginum, nihil remiſſum eſt cœptæ perſecutionis, ſed aucta ipſa magis: ſiquidem Hippatium Lydorum Epiſcopum & Andream dirè excruciatos necauit: de his enim Græci in Menologio vigeſimâ die menſis Septembris hæc habent: *Commemoratio ſanctorum Patrum & Martyrum Hypatij Epiſcopi & Andreæ presbyteri, qui cùm ſanctarum imaginum cultum validè propugnarent, audiens iſta Leo, ad ſe Epheſo venire iubens detruſit in carcerem, & excarnificari præcepit; inſuper & capitis cutem extrahi, deſuperq́; pictas tabellas congeſtas accendi, barbamq́; pice liquente conſpergi & ſic incendi. ſicq́; per Conſtantinopolitanam vrbem diſtracti, ad partes Xerolophi perducti iugulati ſunt, expoſitaq́; ipſorum cadauera canibus.* Quo etiã tempore egregium ſpectaculum edidit Gregorius Limniota monachus propemodum centenarius, de quo iſta Græci itidem in Menologio vigeſimaquartâ menſis Auguſti: *Commemoratio ſancti Patris noſtri Gregorij Limniotæ, qui à puero in monte Olympico monaſticam vitam exercuit, & ſub Leone Imperatore ſacras imagines frangente, & venerandas Sanctorum reliquias comburente, cùm liberè admodum veritatem prædicaret atq́; Tyrannum redargueret impietatis, in ſumma ſenectute (annum enim agebat nonageſimum quartum) multiplices cruciatus perpeſſus; poſtremò abſciſſis manibus & combuſto capite, gratias agens Deo, ipſi ſpiritum commendauit.* hæc ibi. quod autem audis ipſum capite fuiſſe combuſtum, idem quod nuper dicti Martyres paſſi ſunt, intelligas toleraſſe ſupplicium.

HIPPATII ET ANDREAE MARTYRIVM.

GREGORII LIMNIOTÆ MARTYRIVM.

II. Paſſi ſunt grauiſſima eodem tempore Procopius & Baſilius, de quibus etiam in Menologio Baſilij Imperatoris die vigeſimaſeptimâ Februarij hæc habentur: *Hi ſub Leonis Iſauri Iconomachi fuerunt imperio, mundum & quæ in mundo ſunt relinquentes, ſunt monachi & benè prius exercitati, hæreſi poſtmodum in ſanctas imagines excitatâ ſtudioſè reſtiterũt Iconomachis. Vnde comprehenſi, multaq́; paſſi tormenta non ceſſerunt, ſed ad mortem vſq́; veritatem prædicabant: quamobrem inhumaniter laniati ſunt, & detruſi in carcerem, vbi manſerunt vſq́; ad Imperatoris obitum, & liberati, ſancto fine quieuerunt.* Subijt idem certamen Sergius Confeſſor, de quo pariter eſt memoria in eodem Menologio die decimatertia Maij. His acceſſit Macarius Confeſſor, qui ob eandem cauſam exul vitam finiuit, de quo in Romano Martyrologio die primâ Aprilis. Idem quoque ſtadium cucurrit Theophilus monachus, cuius natalis dies colitur ſecundâ Octobris in Menologio Baſilij Imperatoris, vbi dictum eius certamen ita deſcribitur: *Sanctus Pater noſter & Chriſti Confeſſor Theophilus monachus & Deũ timens, ſub Leone Iſauri Principatu certauit: nã conſpicatus eum ſanctas ſtudentẽ imagines ſubuertere, & omnes ad Iconomachorum peruertere ſectam, diuino motus zelo, coram eo ſtetit, eumq́; cum fiducia redarguit, impium vocans & Antichriſti præcurſorem, & orthodoxæ negatorem fidei. Conijcitur illum in iram atque furorem concitaſſet: primùm quidem crudeliter vapulauit, & miſſus in carcerem fame cruciatus fuit. Carcere eductus, rurſus Sanctorum adorationem & cultum iuſſus abnegare imaginum, nec acquieſcens in exilium mittitur: vbi multas paſſus tentationes & incommoda ferens, in eundem Deum glorificans, & ipſius ſancto gratias agens nomini, ad Chriſtum Dominum migrauit.* hæc ibi.

CERTAMINA SS. MARTYRVM.

Fuerunt iſtæ primitiæ Deo oblatæ. Porrò ingens fuit numerus Confeſſorum, qui retinentes priſtinum ſanctum cultum ſanctarum imaginum, multa vbique ab [illegible] bus Iconomachis paſſi ſunt, cùm omnes liberè in [illegible] gere, Imperatoris edicto concederetur. Tunc & [illegible] tus eſt glorioſo titulo confeſſionis ſanctus Eudemon Epiſcopus Lampſacenus, qui poſt multa certamina in exilium miſſus, ibidem moriens vitæ coronam accepit: [illegible] memoria à Græcis decimaquartâ Martij anniverſariè [illegible] gitur. Similiter & Niceta Epiſcopus Apolloniadis, cuius diem anniuerſarium Græci celebrant vigeſimâ Martij. Similiter & Gregorius Epiſcopus Meſitenus, & ipſe ob eandem confeſſionem in ſanctos Confeſſores relatus, cuius natalis dies ſeptimâ Aprilis reperitur in tabula Græcorum adſcriptus. Sicut & Baſilius Epiſcopus Parij, cuius [illegible] niuerſariâ die celebrandam memoriam habent Græci [illegible] tatam in Menologio decimatertia menſis Aprilis. Hi & alij ex impietate & crudelitate Imperatoris immortales texuerunt ſibi coronas.

IESV CHRISTI
Annus 736.

GREGORII PAP. III. Annus 6. LEONIS ISAVR. IMP. Annus 21.

I. SEQVITVR annus Redemptoris ſeptingeſimus trigeſimus ſextus Indictione quartâ notatus, quo Vtilo Dux Boioariorum erga Romanã Eccleſiam, vti ſui prædeceſſores, ſtudioſiſſimus, defuncto Boioariorum Epiſcopo, Romam ad Gregorium Papam conſecrandum VVilibaldum miſit. Quod præſtitit libenti animo ſanctus Pontifex, quem conſecrans ad eam regendam Eccleſiam miſit, [illegible] ex epiſtola eiuſdem Gregorij ad Bonifacium conſtat, & ex actis eiuſdem Bonifacij additis ad vitam ab eius diſcipulo ſcriptis, de quibus inferius dicendum erit.

II. Quod ad res pertinet Orientis, cœpta ſemel perſecutio in ſacrarum cultores imaginum maioribus [illegible] crementis propagatur, vtpote quæ non exagitaret tantum proximos Confeſſores, ſed etiam longè poſitos, inter quos fuit egregius athleta Ioannes Epiſcopus Gothiæ, cuius natalem diem ſuo elogio celebrant Græci in Menologio: *Eadem die decimaſexta Martij ſancti Patris noſtri Ioannis Epiſcopi Gothiæ ex Tauro Scytharum regione, temporibus Leonis [illegible] ſanctarum imaginum oppugnatoris: quarum venerationem cum beatus Epiſcopus defenderet, ab impio illo Imperatore [illegible] exilium paſſus pro Catholicæ fidei defenſione, ex hac vita migrans ad cæleſtem vitam tranſlatus eſt.* hæc ibi.

III. Sed ad alia tranſeamus. Gerebat Præfecturam Vrbis [illegible] nam his temporibus Philippus æquitatis amantiſſimus, quem [illegible] Imperatore ipſe iuſſus eſt cæd[illegible] quòd abſoluiſſet quaſdam mulierculas tamquàm innoxias. Res geſta [illegible] gua ita deſcribitur ab Ignatio diacono in Taraſij [illegible] bis: *Accuſatæ fuerant eadem feciſſe [illegible] percula quædam fœmina, per foramen domorum [illegible] clanſis ſubeuntes & ex [illegible] infantes [illegible] etiam trahebantur in iudicium ab ijs credebant [illegible] lebant Chriſti Dei noſtri, ſequi [illegible] phantaſmatibus nequaquam decipitur. Eſt enim apud [illegible] fabula fœmina quædam, Gello nomine, quæ dicitur [illegible] turâ morte vitam abripuiſſet, quibuſdam ſpectra [illegible] cens natos infantes, & eos interfeciſſe. Huius fabulæ [illegible] lecti & decepti ſpiritu, quæ ea dicebant prædictum [illegible]*